

РЕШЕНИЕ

№ 4223

гр. София, 26.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 15.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1931** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК, вр. чл. 172, ал. 4 от ЗДвП. Образувано е по жалба на Л. И. С. ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13, срещу Заповед № АЛ 30 / 05. 01. 2011 г. на началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК].

Жалбоподателя твърди, че оспорения на административен акт, е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди, че не е спазен реда за връчване на акта и констатиране на твърдяното нарушение. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения акт. Подробни съображения излага в писмени бележки. Ответникът – началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР, не взима становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Акт за установяване на административно нарушение № бл. № 801071 / 01. 01. 2011 г. (№ АЛ 30), е констатирано че на 01. 01. 2011 г. около 03.55 часа жалбоподателя С., управлява лек автомобил Опел „Т.” с [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]след употреба на алкохол, като при извършена проверка с техническо средство

„А.” модел 931, е установено наличие на алкохол в издишания въздух 0.84 промила. На водача издаден талон за медицинско изследване, като съгласно протокол за химическа експертиза № 11 / 03. 01. 2011 г., е установен концентрация на алкохол в кръвта в количество от 0.7 промила.

След извършена справка, началника на отдел „Пътна полиция” при СДВР, е издал оспорената Заповед № АЛ 30 / 05. 01. 2011 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП - временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок (заповедта е връчена на 31. 01. 2011 г., а жалбата е заведена в деловодството на ответника с входящ номер от 07. 02. 2011 г.), подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, на който са делегирани правомощия за това – видно от приложената по делото Заповед № Из-1393 / 09. 08. 2007 г. (стр. 13) на министъра на вътрешните работи. Видно от удостоверение № 018 / 21. 01. 2011 г. (стр. 25) на началник отдел „Човешки ресурси” на СДВР, подписалия заповедта В. С., е назначен за началник Отдел „Пътна полиция” при СДВР със Заповед № К-4413 / 09. 06. 2009 г. на министъра на вътрешните работи, която длъжност продължава да изпълнява. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в разпоредбата съществени реквизити и същата е мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване.

При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, е установено по надлежен ред управление на МПС и концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух.

Нарушението на водача в конкретния случай е констатирано със съставен акт за административно нарушение от компетентното длъжностни лица, видно от приложените Заповед № 686 / 14. 10. 2010 г. на директора на СДВР (стр. 55), протокол № 30506 / 22. 12. 2010 г. (стр. 52) и Заповед № Из-1687 / 02. 07. 2010 г. на министъра на вътрешните работи (стр. 26), от които е видно че актосъставителя Б. Н. Б. Л., е издържал успешно изпита и същия е компетентен да съставя актове за установяване на административни нарушения. В тази връзка съдът счита, че АУАН е съставен от лице, което притежава правомощия за това.

На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не беше оборена материалната доказателствена сила на акта.

В конкретния случай със съставения АУАН е установено, че лицето управлява МПС, след концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила, а именно: 0.84 промила, установено с техническо средство „А.” 931.

Независимо, че в конкретния случай в АУАН, са направени възражения от водача, относно точността на измерената проба за алкохол, впоследствие, съгласно протокол за химическа експертиза № 11 / 03. 01. 2011 г., е установена концентрация на алкохол в кръвта в количество от 0.7 промила.

При тези данни, съдът счита че са налице материално-правните предпоставки визиран в нормата на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, следователно не е допуснато нарушение на материалния закон при постановяване на заповедта. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание, по аргумент от чл. 13 от ЗАНН. Именно затова тя се прилага под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 6 месеца”.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи, че е налице неправилна правна квалификация на оспорената заповед, доколкото се сочи, че същата се издава за нарушение на разпоредбите на чл. 5, ал. 2, т. 3 от ЗДвП. Действително посочената норма е отменена, но забраната, която въвежда е възпроизведено в новата ал. 3 на същия член, поради което съдът счита, че и след като е налице неизпълнение на правило за поведение, законосъобразно е издадена заповедта за налагане на ПАМ, като неправилната квалификация не се е отразила на правото на защита на лицето.

По изложените съображения съдът намира оспорването за неоснователно и като такова следва да го отхвърли. Индивидуалният административен акт, като законосъобразен, следва да бъде оставен в сила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, да заплати на ответника направените разноски, но такива не са поискани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. И. С. ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13, срещу Заповед № АЛ 30 / 05. 01. 2011 г. на началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. България, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

